

Sv. Viliam z Æbelholtu, opát

6. apríla 2026 ✝ **Svätec týždňa**

Nie všetky kvetiny v záhrade sú rovnako krásne, farebné, voňavé a veľké; každá má však na sebe niečo zvláštne, čím nad ostatné vyčnieva. Tak to je i pri svätých v Cirkvi

Božej: nie sú si rovní; sú síce všetci sluhovia a priatelia Boží, ale každý má pri sebe niečo zvláštne, čím od iných sa líši. Tak napríklad niektorí svätí sa vyznamenali zvlášť poslušnosťou, iní pokorou, iní milosrdenstvom, iní vierou a dôverou, iní čistotou a nevinnosťou, iní kajúcnosťou. Cnosť však, ktorú si sv. Viliam zamiloval, v ktorej sa najviac cvičil a ktorou obzvlášť vynikal, bola – trpezlivosť.

Životopisné údaje

Nábožní rodičia v Paríži (narodil sa okolo roku 1105) dali si Viliama dobre vychovať a vo vedách dôkladne vzdeláť. Prijmúc vysvätenie za subdiakona, stal sa hneď kanonikom pri chráme sv. Geneviévy v Paríži. Bohužiaľ, vtedy tamojší kapitulníci viedli nezriadený život. Viliam bol v ustavičnom nebezpečí podľahnúť zlému príkladu bratov, avšak s pomocou Božou statočne všetkým nástrahám odolal a povinnosti svojho stavu verne vykonával. Toto mu malo získať lásku a úctu spolubratov. Avšak, žiaľ, dobrý býva zlému trňom v oku, a ako chorí ľudia často len po takých jedlách a nápojoch túžia, ktoré im chorobu ešte viac zhoršujú, proti lieku však osožnému, ale nepríjemnému cítia odpor; tak činieva to i zlý, na duši nezdravý človek. Milujúc len to, čo ho ešte hlbšie do záhuby sáca, zlé totižto spoločnosti a príležitosti k hriechu, nenávidí príklad ľudí bohabojných, a to preto, lebo sa ním cíti vnútorne trestaný a vo svojom hriešnom spánku znepokojovaný. Zakúsil to i Viliam.

Sv. Viliam

zdroj: wikimedia commons

Spolubratia ho nenávideli, robili si z neho posmech, život mu všemožne strpčovali, a áno, až tak ďaleko chceli zísť, že ho i o česť a dobré meno chceli pripraviť, aby nemohol byť vysvätený za kňaza. Viliam to všetko znášal mlčky; pohľad na trpiaceho Spasiteľa na kríži mu osladzoval všetky trpkosti a dodával mu silu trpieť pre cnosť. Jeho nepriatelia, nedokážuc ho vypudíť z kanónie, aby sa ho zbavili, zvolili ho za prepošta neďalekého ústavu.

Vtedy práve prišiel pápež Eugen III. do Paríža a presvedčiac sa o pohoršujúcom živote kanonikov u sv. Genevièvy, ústav ten vyzdvihol a iných nábožných kanonikov tam povolal, ktorí Viliama vyzvali, aby sa vrátil a žil medzi nimi Bohu. Ale tu ukázalo sa, že i nábožný môže poklesnúť, ak nemá srdce skrz naskrz od sveta odlúčené. Viliam sa zdráhal opustiť svoje prepošstvo, a to preto, že bolo bohaté. Dlhobol v rozpakoch, čo urobiť; Ježiš a svet sa dohadovali o jeho srdce. Dobrý a nábožný opát toho kláštora, Odo, uvidel ten zápas, a privedúc jedného dňa Viliama ku krížu, mu riekol: «Či si nezaslужuje Boh, ktorý sa pre nás tak ponížil, Nebo opustil a chudobným sa stal, aby si z lásky k nemu, všetko, ak to tak musí byť, opustil a s jeho milosťou Jemu sa rovnal?» Zahanbený klesol na zem a prosil, aby ho bratia prijali. Tu žil verný svojmu vzoru, Pánu Ježišovi, až do 60. roku, a bratia si ho vyvolili pre jeho veľkú pobožnosť za podpriora.

Keď sa raz v noci modlil, zjavil sa mu Pán Ježiš a riekol mu: «Viliam, v službe Božej musíš ísť do cudzej krajiny. Očakáva ťa tam nedostatok, zármutok a prenasledovanie, avšak nestrácaj myseľ; až do konca budem pri tebe a vo vysokom veku ťa vezmem do radosti večnej.» Náš svätý sa odovzdal do vôle Božej a čakal, kam ho povolá Pán. Zanedlho na to prišiel k opátovi Viliama od biskupa Absalona z Dánska vyslanec s prosbou, aby mu prepustil a poslal nábožného Viliama i s tromi bratmi, ktorých chce poveriť s obnovením upadnutej disciplíny v jednom kláštore svojho biskupstva. «Staň sa vôľa Božia,» zvolal Viliam, keď túto správu počul, a hneď sa i s tromi bratmi vydal na cestu. S veľkou úctou ho prijali dánsky kráľ Valdemar I. ako aj biskup Absalon, a preniesli na neho opátstvo kláštora na ostrove Sjælland.

Sotva v ňom však Viliam starú disciplínu a poriadok začal obnovovať a zavádzať, ihneď naň doliehalo utrpenie a prenasledovanie. Kláštor bol chudobný, podnebie okolia studené, kňazi nevlúdni a tvrdohlaví. Traja jeho spolubratia, čo s ním prišli, ho opustili, dvaja kňazi z kláštora

ušli, a ostatní si zaumienili, že ho buď za otroka predajú alebo usmrtia. K tomu sa družili ešte i veľké vnútorné pukušenia a nedostatok útechy. Avšak svätý trpel trpezlivo a s láskou a miernosťou hľadel premáhať všetky prekážky. Modlil sa, činil pokánie, až napokon mu Pán Boh dopomohol k víťazstvu. Nepoddajní si napokon dali povedať, prestali ho nenávidieť, a áno, ctili si ho a sv. rehoľu prísne zachovávali.

V krátkom čase sa ľud dozvedel, ako sväto v tom kláštore žijú, a zo všetkých strán sa hlásili noví záujemcovia o kláštorný život, takže musel Viliam založiť druhý kláštor. To bolo veľkou útechou pre sv. Viliama, vrúcne ďakoval Pánu Bohu za jeho pomoc. Slovo Božie hlásal neúnavne a zo všetkých síl sa snažil vstúpať do ľudských srdc obzvlášť lásku k čistote. Chudobní a nemocní bývali jeho miláčikmi, a k hriešnikom osobne chodieval, vyhľadával ich ako pastier stratené ovečky. A pri tom všetkom viedol veľmi prísny život. Jeho odev bol vždy chatrný; na nahom tele nosieval drsný kajúci háv; lôžkom mu bola slama; jedával málo, skoro vždy sa postil. Za to ho obdaril Pán Boh i darom zázrakov. Keď nemocní jedli z pokrmov, ktoré on nechal, alebo pili vodu zo studne, ktorú on dal vyčistiť, hneď vyzdraveli.

Keď mal 90 rokov, zjavil sa mu vo videní ctihodný starec, ktorý mu riekol: «Ešte sedem (rokov) živý budeš.» Než tých sedem rokov ubehlo, ochorel bolestnou nemocou. Mäso na tele sa mu začalo hnisať; od hlavy po päty bol samá rana, bol na neho naskutku strašný pohľad. Avšak ani v tých najväčších bolestiach nestrácal trpezlivosť. Majúc krížik v ruke, ustavične rozjímal Spasiteľovo utrpenie, bozkával jeho sv. rany a tým nadobúdal podivuhodnú útechu. Vo svätopôstnom čase jeho bolesti poľavili. Úbohý nemocný starec opustil na Zelený štvrtok svoje tvrdé lôžko a slúžil sv. omšu sv., počas ktorej dával svojim bratom prijímať a potom chudobným ešte nohy umýval. Vo Veľkonočnú nedeľu prijal ešte raz sv. sviatosti, dal sa obliecť do kajúcného rúcha a položiť, ako sv. Martin, na popol a tak odovzdal svoju dušu do Božích rúk 6. apríla 1203 vo veku 98 rokov.

Na jeho hrobe sa stali mnohé zázraky, takže ho o 20 rokov neskôr pápež Honorius III. pripočítal do radu svätých.

Základy kaplnky v kláštore Æbelholt, údajne pôvodné miesto hrobu sv. Viliama

zdroj: wikimedia commons

Poučenie

Zo života sv. Viliama učme sa trpezlivosti. Prvým stupňom trpezlivosti je znášať s odovzdaním sa do Božej vôle všetko, čokoľvek nás postretnie, nech to pochádza od Boha alebo od ľudskej zlosti, z našej neskromnosti alebo z krivdy sveta. Sv. Jób znášal trpezlivo všetky útrapy, hovorievajúc: «Pán Boh dal, Pán Boh vzal, nech je meno jeho pochválené.» Buď tichý, spokojný, nereptaj proti Pánu Bohu ani blížnemu; tvoja trpezlivosť svojich zahanbuje nepriateľov svojich.

– Sv. Chryzostom spomína deväť stupňov sv. trpezlivosti: «Prvý stupeň pozostáva v tom, aby sme si sami nezavdali príčinu ku krivde; druhý: aby sme, urazení, nesplácali zlé zlým; tretí: nerozhorčiť sa nad utrpenou krivdou, lež zachovať rovnodušnosť; štvrtý: osvedčiť sa ochotným, krivdu znášať; piaty: ukázať sa pripraveným na väčšiu krivdu, než je tá, ktorú sme zakúsili; šiesty: nie nenávidieť toho, od koho krivda pochádza; siedmy: ľúbiť toho, kto nám ublížil; ôsmy: urážajúcemu dobre činiť, a deviaty: Boha za urážajúceho prosiť.»

– Druhým stupňom je túžiť po utrpení a príležitosť k tomu vyhľadávať. Márne si lichotíme: nieto iného prostriedku prísť do Neba, leda kríž. – «Trpezlivosť je vec podivuhodná, privádzajúca ducha do tichého prístavu a oslobodzujúca ho od vetrov a vln protivných,» hovorí sv. Ján Zlatoústý.

– Tretím stupňom trpezlivosti je: trpieť s radosťou. Apoštolovia sa tešili, keď boli pre Krista prenasledovaní. Pánu Bohu nie je nič príjemnejšie, než keď kresťan zo svojich utrpení sa teší. «Je to krásne divadlo pre Boha, keď kresťan trpezlivo zápasí s bolesťou.»

«Trpezlivosť,» píše Tertullianus, «ochraňuje vieru, spravuje pokoj, podporuje lásku, učí pokore, riadi telo, krotí jazyk, korunuje mučeníctvo, zdobí ženské pohlavie, chválená býva u mladíka a odporúča starca.» (*De patientia*, kap. 15)

Modlitba

Ó Pane, popraj mi na príhovor služobníka Svojho sv. Viliama, opáta, milosť trpezlivosti so sebou a s inými, aby som raz spasený bol. Skrze Krista, Pána nášho. Amen

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-viliam-z-aebelholtu-opat/>